

Hoogwerker kwam uit 't niets

ProRail is bezig met het opruimen van de ontspoorde treinstellen, een dag nadat de trein in botsing kwam met een hoogwerker.

ANP

DALFSEN

De machinist van de hoogwerker die door een trein werd geramd bij Dalfsen, wordt verdacht van dood door schuld. **Belangrijkste vraag: mocht de 21-jarige man met zijn 'afwijkende' en trage voertuig het spoor over.** „Wij wisten van niks,” zegt ProRail.

JELLE BOONSTRA VICTOR SCHILDKAMP

De politie meldde gisteren dat de bestuurder van de hoogwerker officieel wordt verdacht van dood door schuld. De 21-jarige man stak met de hoogwerker de overweg over toen de trein van Zwolle naar Emmen aan kwam rijden. De trein botste op de hoogwerker en ontspoorde. De 49-jarige Arriva-treinmachinist Erik Breet kwam daarbij om het leven en nog eens zes mensen raakten gewond. De 21-jarige man in de hoogwerker wist op tijd weg te springen.

Een dag later lijkt de grote vraag: mocht de hoogwerker - die werd gebruikt om bomen te rooien - de weg op, laat staan het spoor over? „Normaal gesproken moet een

voertuig dat het spoor over wil en afwijkt van het normale verkeer qua snelheid, daarvoor toestemming vragen,” zegt woordvoerder Franc de Korte van ProRail. „Het bedrijf van dat voertuig moet dan eerst bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer (RDW) vragen of ze het spoor over mogen. Die kijken of dat nodig is en of het echt niet anders kan. En als dat zo is, dan moet bij ProRail een vergunning worden aangevraagd en dan leggen wij op een tijd dat het óns uitkomt het treinverkeer even stil en kunnen ze erover heen. Ik weet alleen niet of dat voor dít type hoogwerker ook noodzakelijk was. Eén ding weet ik wel: ze hadden geen vergunning want wij wisten niet dat hij kwam. Anders had die trein daar niet gereden.”

Type

Thérèse de Vroomen van de RDW laat weten dat 'het van het type hoogwerker afhangt' of het bedrijf zich had moeten melden. „En niemand, ook de politie niet, heeft zich al bij ons gemeld met het type hoogwerker.”

Hans Aarse, voorman van IPAF Benelux, de internationale bond voor hoogwerkerbedrijven, weet te vertellen dat de 'hoogwerker van Dalfsen' géén kenteken had. „En dus überhaupt de openbare weg niet op mocht. Als het gerelateerd is aan werk dat uitgevoerd moet worden, dan mag het wel. De machinist van de hoogwerker mag ervan uit gaan dat de opdrachtgever van zijn bedrijf een Taak Risico Analyse heeft opgesteld en een eventuele vergunning voor de openbare weg heeft geregeld. Onderzoek moet uitwijzen of dat echt allemaal goed was geregeld.”

Maar ProRail wist van niks en dus kon ook machinist Erik Breet nooit weten dat er een hoogwerker (die niet harder rijdt dan 3 tot 3,5 km per uur) zou oversteken.

Dat blijkt ook wel, want de trein die kwam aandenderen toeterde niet eens. Eddy van der Ham en zijn vrouw Ria van de nabije camping Het Tolhuis zijn daar verbaasd over.

Het is één dag na de ramp. Buiten lopen over het spoor mensen rond in gele pakken. Die enorme klap die er opeens was toen hij in de tuin stond, zonder aankondiging, waarna de hoogspanningsdraden boven zijn schutting een wilde dans maakten - het was verschrikkelijk, ze renden er samen heen. „We verwachtten elk moment dat het gekrijs zou beginnen, er kwam niks, omdat er nauwelijks mensen in de trein zaten, wat een geluk,” zegt Eddy. Midden in de nacht is hij nog naar z'n buurvrouw gelopen, die van de boom waarvoor de boomsnoeier met zijn hoogwerker was komen voorrijden. „Ze heeft alles van 30 meter afstand gezien. Hoe de hoogwerker niet meer vooruitkwam, hoe hij nog probeerde door de spoorboom te rijden. Die is naar buiten gebogen. Hoe de man nog schreeuwde en heeft staan zwaaien in het bakje voordat hij sprong: dat hebben ze allemaal gezien. Het gezin heeft het nu heel zwaar.” Hijzelf moet het al steeds opnieuw vertellen.

De trein schoof als een tonnen zwaar projectiel van de rails, kwam na het hek in het maïsland terecht en miste ook hun huis en dat van de burens maar net. En daarna gebeurde alles tegelijk voor de familie: ambulances kwamen en gingen. Politieagenten, de burgemeester, de directeur van ProRail. En allemaal stonden ze op hun erf. De slachtoffers hadden ze een paar minuten na de klap al in hun schuurtje opgevangen - ze hadden de garagedeur omhooggeschoven, campingstoelen bij elkaar gezet, dekens van boven gehaald. En de boerin ging met de koffie rond. Terwijl de boomsnoeier uit het bakje door de politie voor hun ogen

werd aangehouden en zijn maat van het bomenrooibedrijf bedremmeld naast de auto met oplader bleef staan waar ze samen de stukken van de omgezaagde eik op zouden leggen.

De boerin en haar buurvrouw - die samen het erf aan het Lageveld delen - hebben het helemaal gehad. „Laat me met rust." Wat later stapt ze met een buurtgenoot over het hek van de tuin het land in. Om voor het eerst de ravage van heel dichtbij te bekijken. Met de armen over elkaars schouder staan ze op de akker en daar komen de emoties los.

Terror-eik

Allerafschuwelijkst, denkt buurman Eddy van de camping - zo'n ravage naast de deur. Je huurt een hoogwerker en voelt je natuurlijk verantwoordelijk. „Die eik in hun tuin werd al eens door bliksem getroffen, de brandweer is er al bijgeweest in een enorme storm, nu dit. Een terror-eik, dat is het - heb ik tegen mijn vrouw gezegd."

Het blijft hem maar bezighouden: waarom heeft de machinist niet geremd? Maar vandaag schijnt dezelfde winterzon als op dinsdag en op het moment van het ongeluk. „Komt ook nog eens bij dat die hoogwerker ook nog wit was. Die machinist heeft recht tegen de zon ingekeken. Dat kan niet anders."